

Na odru **kranjskega gledališča** zaživel Škofjeloški pasijon

RADIO SLOVENIJA 1, 11.09.2020, DOGODKI IN ODMEVI, 15:56

ANA ŠTRAVS (voditeljica)

Škofjeloški pasijon patra Romualda Lovrenca Marušiča, najstarejše ohranjeno gledališko besedilo v škofjeloškem narečju iz 18. stoletja, so na odru **Prešemovega gledališča Kranj** sinoči premierno uprizorili v gledališki interpretaciji režiserja Jerneja Lorencija in dramaturgiji Matica Starine. Nastal je v koprodukciji gledališč iz Kranja in s Ptuja. Lorenci je o svojem razumevanju pasijona dejal.

JERNEJ LORENCI (režiser)

Ena točka je meni nekak važna in to je, da si kriv in seveda se vrtimo nekako okrog tega občutka krivde.

ANA ŠTRAVS (voditeljica)

Na sinočnji premieri je bila Tadeja Krečič.

TADEJA KREČIČ (novinarka)

Škofjeloški pasijon, pripoved o Kristusovem trpljenju v več kot 800 verzih, uprizarjanju na ulicah Škofje Loke na veliki petek, je bila v svojem času impozantna procesija. Navzoče ljudstvo je ob tem podoživljalo dogajanje od Jezusovega prihoda v Jeruzalem do smrti na križu. Leta 2020 se Lorenci ob postavitvi Škofjeloškega pasijona osredotoča na bistvo, jedro, koncentrat, na osnovni pomen besede pasijon, ki prihaja iz latinske besede pasio, se pravi trpljenje. V ospredju odra nizek praktikabež s sedeži, na njem stisnjenih šest igralcev Doroteja Nadrah, **Darja Reichman**, **Miha Rodman**, **Blaž Setnikar**, Miranda Trnjanin, Gregor Zorc. Pred mikrofoni recitirajo izbrani verze iz pasijona, komentarje v nemščini in prevodu. Oblečeni so pražnje obleke, slehernik svojo skozi proces, ne procesijo, sleče. Odrsko dogajanje uprizarjanje fizičnega trpljenja, počasnega mučenja dveh ljudi, njuno trpljenje ne prihaja od znotraj ampak od zunaj, od tistih, ki lepijo nanjo svoje grehe v narekovajih in brez njih. Trpljenje večajo in poudarjajo besede in kretnje, tiste na primer, ki natančno razlagajo fiziološko dogajanje v telesu križanega človeka, pa tiste, ki interpretirajo risbo Zorana Mušiča iz cikla Nismo poslednji. Brez popuščanja v natančnem gradiranju se v gledalcu dogaja Aristotelovsko zbujanje sočutja in groze. Vprašanje je kaj je z očiščenjem, katarzo? Ali je samo dejstvo trpljenja očiščujoče ali pa je namenoma izjemni odrski dogodek samo eden od vnovičnih vprašajev s katerim moramo živeti?